INTERNATIONAL RELATIONS RESEARCHES
Homepage: https://iisajournals.ir/
Iranian International Studies Association

Understanding Trump's Middle East Policy within the Framework of Offshore Balancing

Ehsan Abtahi, Ph.D. Candidate in International Relations, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran. Iran. abtahi@gmail.com
Davood Kiani, Corresponding Author, Assistant Professor, Department of Law and Political Science, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran. Iran. davood.kiani@iau.ac
Mehdi Zakerian, Associate Professor, Department of Law and Political Science, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran. Iran. m-zakerian@srbiau.ac.ir

Article Info
Article Type:
Reserch Article

Date received:
2026/04/20

Date approved:
2026/ 09/22

ABSTRACT

Following the costly failures of the interventionist foreign policy pursued by the George W. Bush administration (2000–2008) in the Middle East, the doctrine of offshore balancing gained increasing traction within American academic and policy circles. While Barack Obama laid the groundwork for its adoption by revisiting the tenets of liberal internationalism, its formal implementation materialized under Donald Trump. Accordingly, the central question of this study is: What role did the doctrine of offshore balancing play in shaping and executing the Middle East policy during Trump's first and second administrations? The findings suggest that the Trump administration's regional strategy largely aligned with the core principles of offshore balancing. This alignment manifested in efforts to reduce strategic expenditures, avoid large-scale and prolonged military engagements, employ a heavy-strike–light-footprint counterterrorism approach, disengage from liberal internationalism's emphasis on democratic partnerships and regime change, support proxy actors to construct regional coalitions centered on Iran-threat narratives, and prioritize nuclear non-proliferation in the Middle East. However, the outcomes of several key policies—particularly those related to the Iranian nuclear dossier—contradicted the strategic logic of offshore balancing and failed to yield its intended results. While the Trump administration adopted a contractionary, though not isolationist, posture to preserve U.S. hegemony in the region, the evolving dynamics of Middle Eastern conflicts may ultimately produce outcomes that diverge from the expectations of offshore balancing theorists.

Cite this Article: Abtahi, E., Kiani, D. & Zakerian, M. (2026). Understanding Trump's Middle East Policy within the Framework of Offshore Balancing). *International Relations Researches*, *16*(2), 7–29. https://doi.org/10.22034/irr.2026.550805.2776

© Author(s)
Publisher: Iranian Association of International Studies
DOI: 10.22034/irr.2026.550805.2776

Introduction

This study examines the doctrine of Offshore Balancing as a major strategic alternative in U.S. foreign policy, particularly in relation to the Middle East during Donald Trump's first and second administrations. Emerging as a critique of post–World War II liberal internationalism and the costly wars in Iraq and Afghanistan, offshore balancing advocates a reduction of military commitments abroad, reliance on regional partners, and prioritization of core national interests. The paper situates Trump's Middle East policy within this framework, highlighting his rejection of liberal hegemony and preference for limited, high-impact interventions.

Theoretical Framework

The research is grounded in realist international relations theory, drawing on the works of scholars such as Mearsheimer, Walt, Layne, and Posen, who argue for restraint and reduced overseas commitments. Methodologically, the study adopts a descriptive–analytical approach, combining causal analysis with case-based examination of U.S. policy in the Middle East. Data are collected through library research, including books, scholarly articles, official speeches, and policy documents.

Methodology

The present research is a descriptive-analytical research with an emphasis on case-based research and aims to understand the changes in US foreign policy in the Middle East. It is worth noting that this research uses the library method to collect data. In this regard, referring to documents, books, articles, independent and affiliated research studies, published interviews, and speeches of US foreign policy officials is used to collect data.

Discussion

The article identifies several key dimensions of Trump's Middle East policy that align with offshore balancing: Reduction of military costs and large-scale interventions: Trump consistently criticized the financial burden of Iraq and Afghanistan, avoided long-term nation-building, and emphasized short, targeted military actions (e.g., strikes in Syria, use of MOAB in Afghanistan, and the killing of Qassem Soleimani).

Reliance on regional allies and proxies: Offshore balancing encourages empowering local actors to maintain regional stability. Trump pressured Gulf states to assume greater financial and military responsibility, while supporting proxy forces against groups like ISIS and the Houthis. Formation of new coalitions: His administration promoted unconventional alliances, including closer ties with non-democratic regimes, prioritizing pragmatic security cooperation over ideological commitments. Redefinition of counterterrorism: Trump reframed U.S. military presence in the Middle East as narrowly focused on combating terrorism rather than democratization or state-building.Economic recalibration: The doctrine also influenced trade and arms sales, with Trump favoring transactional deals that reinforced U.S. leverage while reducing long-term obligations. Overall, the analysis shows that Trump's policies—though often portrayed as erratic—were consistent with the logic of offshore balancing: minimizing costs, avoiding entanglement in endless wars, and leveraging regional actors to preserve U.S. influence.

Conclusion

The study concludes that the offshore balancing doctrine provided the strategic backbone of Trump's Middle East policy across both terms. His administration operationalized its principles by reducing direct military involvement, delegating responsibilities to allies, and pursuing short-term, high-impact interventions. While this approach marked a sharp departure from liberal internationalism, it also revealed the paradox of offshore balancing: the U.S. sought to disengage while still maintaining decisive influence through selective force and strategic partnerships. The findings underscore offshore balancing as a coherent, realist alternative shaping U.S. foreign policy in the 21st century.

Keywords: Offshore balancing; Donald Trump; Iran; Israel

.

پژوهش های روابط بین الملل
Homepage: https://iisajournals.ir/

فهم سیاست خاورمیانه‌ای ترامپ در چارچوب موازنه فراساحلی

احسان ابطحی، دانشجوی دکتری روابط بین‌الملل واحد علوم تحقیقات تهران دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.
abtahi@gmail.com
داود کیانی، نویسنده مسئول، استادیار گروه حقوق و علوم سیاسی واحد علوم تحقیقات تهران دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.
davood.kiani@iau.ac
مهدی ذاکریان، دانشیار گروه حقوق و علوم سیاسی واحد علوم تحقیقات تهران دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.
m-zakerian@srbiau.ac.ir

درباره مقاله

نوع مقاله:
مقاله پژوهشی

کلیدواژه‌ها:
موازنه ای کرانه ای،
دونالد ترامپ،
ایران،
اسراییل

تاریخچه مقاله
تاریخ دریافت: ۱۴۰۵/۱/۳۱
تاریخ پذیرش: ۱۴۰۵/۶/۳۱

چکیده

دکترین موازنه فراساحلی بعد از تحمیل هزینه‌های سنگین و شکست سیاست خارجی مداخله‌جویانه دولت جرج بوش (۲۰۰۰ تا ۲۰۰۸) در خاورمیانه، در محافل آکادمیک و سیاسی آمریکا مورد توجه قرار گرفت. باراک اوباما مقدمات اجرای آن را با بازنگری در دکترین بین‌الملل‌گرایی لیبرال فراهم کرد اما اجرای رسمی آن در دولت دونالد ترامپ صورت گرفت. بر همین اساس، پرسش کلیدی پژوهش حاضر این است که دکترین موازنه فراساحلی در تدوین و اجرای سیاست خاورمیانه‌ای دولت‌های اول و دوم دونالد ترامپ چه نقشی داشته است؟ یافته‌های پژوهش حاکی از این است که سیاست خاورمیانه‌ای دولت ترامپ با اتخاذ و اجرای سیاست‌هایی همانند تمرکز بر کاهش هزینه‌ها، دوری‌گزینی از ورود به جنگ‌های بزرگ و فرسایشی، اجرای راهبرد وارد کردن ضربات سنگین با ردپای سبک در مبارزه با تروریسم، انفصال از راهبرد بین‌الملل‌گرایی لیبرال برای نزدیکی به بازیگران دموکراتیک و سرکوب رژیم‌های یاغی، حمایت از بازیگران نیابتی برای ایجاد ائتلاف‌های منطقه‌ای با محوریت ایران‌هراسی و تمرکز بر عدم اشاعه هسته‌ای در خاورمیانه در انطباق با استراتژی موازنه فراساحلی قرار داشته است. اما نتایج برخی از سیاست‌گذاری‌های دولت اول و دوم ترامپ به ویژه در موضوع مواجهه با پرونده هسته‌ای ایران، در تضاد با استراتژی موازنه فراساحلی قرار گرفته و نتایج مورد نظر در این استراتژی حاصل نشده است. تمرکز دولت ترامپ بر اتخاذ رویکردی انقباض‌گرایانه اما نه انزواگرایانه، برای حفظ هژمونی آمریکا در خاورمیانه است اما روند کمشکش‌ها در خاورمیانه در سال‌های آتی می‌تواند نتایج معکوسی با آن‌چه موازنه‌گرایان فراساحلی مدنظر دارند، به همراه داشته باشد.

استناد به این مقاله: ابطحی، احسان، کیانی، داود و ذاکریان، مهدی. (۱۴۰۵). فهم سیاست خاورمیانه‌ای ترامپ در چارچوب موازنه فراساحلی. پژوهش های روابط بین الملل، ۱۶(۲)، ۷-۲۹. doi: 10.22034/irr.2026.550805.277629

© نویسنده(گان)
ناشر: **انجمن ایرانی روابط بین الملل**

مقدمه

نظریه موازنه فراساحلی[1] به عنوان یکی از رویکردهای مهم و تاثیرگذار در سیاست خارجی آمریکا طی حداقل دو دهه گذشته در فضای سیاسی و دانشگاهی این کشور مطرح شده است. این رویکرد، در بطن خود بازنگری و انتقاد بنیادین از دکترین بین‌الملل‌گرایی لیبرال بود که طی سال‌های بعد از جنگ جهانی دوم تا اواخر دهه ۲۰۰۰ رویکرد غالب بر دستگاه سیاست‌گذاری خارجی واشنگتن بود. به باور منتقدان دموکرات‌ها و جمهوری‌خواهان سال‌ها راهبرد کلان اشتباهِ «هژمونی لیبرال» را دنبال کردند. در ذات خود، هژمونی لیبرال یک راهبرد کلان تجدیدنظرطلبانه است. به جای آنکه از ایالات متحده بخواهد فقط توازن قدرت را در مناطق کلیدی حفظ کند، قدرت آمریکا را متعهد می‌سازد تا دموکراسی را در همه‌جا گسترش دهد و هر جا که حقوق بشر تهدید می‌شود، از آن دفاع کند. هرچند در بستر تاریخی کریستوفر لین در مقاله‌ای (۱۹۹۷) معرفی اصطلاح «موازنه فراساحلی» را به خود نسبت می‌دهد اما این نظریه بیش از هر موضوع دیگری در واکنش به سیاست خارجی جنگ‌طلبانه و مداخله‌جویانه دولت جورج دابلیو. بوش[2] (۲۰۰۰ تا ۲۰۰۸) مطرح شد. بعد از حادثه ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ سیاست خارجی آمریکا تحت تاثیر ریاست نئومحافظه‌کاران[3] بر کاخ سفید، تحت عنوان مبارزه با تروریسم به شدت به سوی مداخله‌گرایی و «استثناگرایی آمریکایی[4]» گرایش پیدا کرد. در این مقطع، ایالات متحده تلاش‌های خود را برای گسترش بازارهای آزاد و دموکراسی در خارج از مرزها تشدید کرد و درصدد مهار تهدیداتی همانند کشورهای یاغی متجاوز یا اشاعه تسلیحات هسته‌ای برآمد که می‌توانستند نظم مطلوب پس از جنگ سرد را برهم زنند. برآیند این رویکرد را می‌توان در دو جنگ مستقیم ارتش آمریکا و متحدان در افغانستان (۲۰۰۱) و عراق (۲۰۰۳) مشاهده کرد. پس از جنگ‌های پرهزینه در عراق و افغانستان و بحران مالی ۲۰۰۸، بسیاری از پژوهشگران و سیاست‌مداران، به‌ویژه در میان «واقع‌گرایان» روابط بین‌الملل، شروع به انتقاد از این رویکرد گسترده و فعال کردند. منتقدان تاکید کردند که هزینه‌ها و تعهدات آمریکا طی دهه‌های مختلف بیش از اندازه بوده و وقت آن رسیده که آمریکا استراتژی خود را بازنگری کند. در این مقطع این پرسش کلیدی طرح شد که آیا زمان آن فرا رسیده است که واشنگتن سیستم گسترده‌ی تعهدات امنیتی برون‌مرزی و استقرارهای پیش‌رونده‌ی نیروهای نظامی خود را که از زمان جنگ جهانی دوم، ستون فقرات جایگاه

1- Offshore Balancing
2- George W. Bush
3- Neoconservatives
4 -American Exceptionalism

بین‌المللی این کشور بوده‌اند، کاهش دهد یا حتی به‌کلی کنار بگذارد؟ گروهی رو به گسترش از صاحب‌نظران حوزه دانشگاهی و مطالعات راهبردی به این پرسش‌پاسخ مثبت دادند. در نتیجه امر به صورت جدی نظریه موازنه فراساحلی مطرح و بتدریج از سوی دولت‌مردان آمریکایی نیز مورد توجه قرار گرفت.

دولت باراک اوباما طی سال‌های ۲۰۰۹ تا ۲۰۱۶ با بازنگری در اصول سنتی سیاست خارجی آمریکا نخستین گام‌ها را به منظور اجرای دکترین موازنه فراساحلی برداشت. اما این دونالد ترامپ بود که به صورت رسمی دکترین موازنه فراساحلی را اجرا و پیاده‌سازی کرد. دونالد ترامپ در یکی از پیچیده‌ترین وضعیت‌های خاورمیانه به کاخ سفید راه پیدا کرد. در این مقطع برخی از پژوهشگران مانند ریچارد هاس[1]، چشم‌انداز نسبتاً تاریکی از این منطقه ارائه دادند. هاس (۲۰۱۷) معتقد بود، منازعات درون‌دولتی و بین‌دولتی در خاورمیانه رو به افزایش رفته است. چالش‌های جدید ماهیتی مستقیم و غیرمستقیم دارند و بسیاری از مرزها عملاً اهمیت خود را از دست داده‌اند. ترکیبی غیرعادی از دولت‌های قدرتمند و ضعیف به‌وجود آمده شکل گرفته که به تشدید روابط خصمانه میان کنش‌گران منطقه‌ای، فروملی و بین‌المللی منجر شده است. لذا ترامپ مسیر دشواری برای اجرای سیاست‌های خود در خاورمیانه مطابق با دکترین موزانه فراساحلی داشت. مطابق با موازین این نظریه در دوره اول ریاست‌جمهوری ترامپ (۲۰۱۶ تا ۲۰۲۰)، او رویکردی غیرمتعارف را در قبال خاورمیانه در پیش گرفت. رویکردی که با اقدامات جسورانه و انحراف آشکار از هنجارهای سیاست خارجی آمریکا مشخص می‌شد و غالباً رویکرد یک‌جانبه‌گرایانه[2] را ترجیح می‌داد. بعد از یک بازه زمانی چهار ساله، در دومین بازگشت به کاخ سفید نیز خاورمیانه همچنان در اولویت سیاست خارجی ترامپ باقی ماند و او بر پیشبرد برنامه‌های نیمه تمام خود در قبال این منطقه متمرکز شد. با نظر به این مقدمات پرسش اصلی پژوهش حاضر این است که دکترین موازنه فراساحلی در تدوین و اجرای سیاست خاورمیانه‌ای دولت‌های اول و دوم دونالد ترامپ چه نقشی داشته است؟ فرضیه محوری در پاسخ به سوال کلیدی مطرح شده این است که دولت ترامپ در چارچوب دکترین موازنه فراساحلی، کاهش مداخله نظامی و هزینه‌ها، حمایت از نیروهای نیابتی برای حفظ موازنه قوا، ایجاد ائتلاف‌های جدید، تغییر نگاه در مبارزه با تروریسم و همکاری با نظام‌های غیردموکراتیک و بازنگری در قاعده کلاسیک همکاری اقتصادی را در قبال خاورمیانه در دستور کار قرار

1- Richard Haass
2- Unilateralism

داد. استدلال کلیدی نوشتار حاضر این است که هر یک از متغیرهای مطرح شده در فرضیه پژوهش ارکان دکترین موازنه فراساحلی در سیاست خاورمیانه‌ای دولت‌های اول و دوم دونالد ترامپ را تشکیل می‌دهند. بنابراین در پژوهش حاضر در ابتدا اصول نظریه موازنه فراساحلی به صورت تئوری ارائه خواهد شد[1] و در ادامه میزان انطباق آن با سیاست‌های خاورمیانه‌ای دونالد ترامپ در عرصه میدانی مورد بررسی قرار می‌گیرد. به روایت دیگر، در ابتدا یک بُعد ویژه از دکترین موازنه فراساحلی به لحاظ نظری ارائه و سپس، یک یا چند نمود از اقدامات سیاست خاورمیانه‌ای ترامپ مطابق با آن مورد مداقّه و کنکاش قرار می‌گیرد.

۱. پیشینه پژوهش

پیرامون خوانش سیاست خارجی دولت دونالد ترامپ در چارچوب دکترین موازنه فراساحلی پژوهش‌های جدی‌ای صورت گرفته است که مهم‌ترین آن‌ها را می‌توان در منابع ذیل ارائه کرد:

روبرت ای. منینگ و پیتر ای. ویلسون (۲۰۲۱)، در پژوهشی برای مجله منافع ملی تحت عنوان «استراتژی موازنه فراساحلی می‌تواند رویکرد آمریکا در خاورمیانه را اصلاح کند» برای اصلاح شکست‌های سیاست خارجی آمریکا در خاورمیانه، موازنه فراساحلی را مطرح کنند. آن‌ها دکترین موازنه فراساحلی را به عنوان راهبردی دقیق و درست به جای استراتژی مبتنی بر حاصل جمع صفر از منافع و سیاست‌های ایالات متحده در قالب خاورمیانه بزرگ مطرح می‌کنند (Manning & Wilson, 2021). جان جی مرشایمر و استفن ام. والت (۲۰۱۶) در پژوهشی تحت عنوان «نمونه‌ای برای موازنه فراساحلی: برتری استراتژی کلان ایالات متحده» به بررسی ناکارآمدی استراتژی‌های سیاست خارجی آمریکا در مناطق مختلف در دهه‌های گذشته می‌پردازند. آن‌ها این ناکارآمدی را در تحولات خاورمیانه از ظهور القاعده و داعش، جنگ در عراق و افغانستان، بحران در جهان عرب پس از ۲۰۱۱ و نمونه‌های دیگری مورد جست‌وجو و طرح قرار می‌دهند. آن‌ها با انتقاد از دکترین بین‌الملل‌گرایی لیبرال آن را ناکارآمد معرفی و از استراتژی موازنه فراساحلی به عنوان راهی صحیح برای کاهش هزینه‌ها معرفی می‌کنند (Mearsheimer & Walt, 2016). فصل «موازنه فراساحلی» از کلویس کولاسی (۲۰۱۹) در کتاب دانشنامه مطالعات امنیت جهانی، تلاشی نظری برای فهم این استراتژی است. از دید نویسنده موازنه فراساحلی یک مفهوم محوری در رویکردهای واقع‌گرایانه در مطالعات امنیت بین‌المللی است. در این کتاب جان میرشایمر، استفان والت، کریستوفر لین و بری پوزن، به عنوان سرسخت‌ترین مدافعان موازنه فراساحلی به‌عنوان یک استراتژی

۱- اصول موازنه فراساحلی که در هریک از مباحث پژوهش ارائه می‌شود. این اصول در مقام چارچوب نظری نوشتار بوده که پیش‌برنده جمع‌آوری کلیه داده‌های پژوهش در هر یک از بخش‌ها است.

کلان معرفی می‌شوند (Kolasi, 2019). پژوهش «پارادایم جدید ایالات متحده برای خاورمیانه: پایان‌دادن به سیاست نادرست سلطه‌ی آمریکا» به قلم پائول پیلار و همکاران (۲۰۲۰) استدلال می‌کند که رویه متعارف در دستگاه سیاست خارجی آمریکا این بوده که حضور نظامیان این کشور در خاورمیانه موجب امنیت بیشتر منطقه می‌شود. اما بر خلاف این رویکرد، ردپای گسترده ارتش ایالات متحده در منطقه، همراه با فروش گسترده تسلیحات ایالات متحده و حمایت از رژیم‌های سرکوب‌گر، موجب بی‌ثباتی و تشدید نارضایتی‌ها و شرایطی می‌شود که در آینده امنیت و منافع ملی آمریکا را تهدید می‌کند. نویسندگان معتقدند بازتعریف رویکرد سیاست خارجی آمریکا بر مبنای کاهش حضور و مداخله نظامی ضروری است (Pillar & et al, 2020). کتاب «جهنم نیات خوب: نخبگان سیاست خارجی آمریکا و زوال برتری ایالات متحده» اثر استفان ام والت (۲۰۱۸) بر ضرورت تغییر در سیاست خارجی دولت ایالات متحده از لیبرال‌گرایی به موازنه فراساحلی تمرکز دارد. وی استدلال می‌کند که روسای جمهور گذشته ایالات متحده مانند کلینتون، بوش و اوباما از پاسخ‌گویی، به‌دلیل شکست‌های مکرر سیاست‌های خارجی خود، اجتناب کردند. او همچنین استدلال می‌کند که چنین اشتباهاتی در سیاست خارجی به انتخاب دونالد ترامپ به‌عنوان رئیس جمهور کمک کرده است (Walt, 2018).

۲. روش پژوهش

پژوهش حاضر تحقیقی، توصیفی ـ تحلیلی با تأکید بر پژوهش مورد محور و با هدف فهم تغییرات سیاست خارجی آمریکا در منطقه خاورمیانه است. بدین مضمون که بخشی از پژوهش به توصیف ابعاد و شاخص‌های کلید سیاست خاورمیانه‌ای آمریکا طی سال‌های بعد از ۲۰۰۹ اختصاص دارد و بخش دیگر، به تحلیل تاثیر راهبرد موازنه فراساحلی بر سیاست خاورمیانه‌ای آمریکا می‌پردازد. شایان ذکر است روش پژوهش حاضر در دسته مطالعات علّی نیز قرار می‌گیرد که بر اساس آن در پی شناسایی روابط علت و معلولی بین متغیرهای مستقل و وابسته هستیم. شایان ذکر است در این پژوهش از روش کتابخانه‌ای جهت گردآوری داده‌ها استفاده می‌شود. در همین راستا، با مراجعه به اسناد، کتاب‌ها، مقالات، پژوهش‌های تحقیقی مستقل و وابسته به نهادهای خاص، مصاحبه‌های منتشر شده و نیز سخن‌رانی‌های مقامات سیاست خارجی آمریکا جهت گردآوری داده‌ها استفاده می‌شود.

۳. خوانش سیاست خاورمیانه ترامپ بر اساس دکترین موازنه فراساحلی

هر چند بسیاری از تحلیل‌گران طی دوران نخست ریاست‌جمهوری ترامپ این گزاره را مطرح کردند که دولت تحت ریاست او هیچ دکترین منسجم سیاست خارجی ندارد و اقدامات او مبتنی بر درک ساده‌انگارانه‌ای از ژئوپولیتیک به‌مثابه نوعی معامله تجاری و منطق دادوستد است اما واقعیت این است که او راهبرد هژمونی لیبرال را رد و راهبرد کلان کاخ سفید در دوران ریاست‌اش با دکترین موازنه فراساحلی هم‌خوانی بسیار نزدیکی دارد. در ادامه مبحث حاضر به بررسی میزان هم‌خوانی سیاست خارجی دولت دونالد ترامپ طی هر دو مقطع ریاست جمهوری با اصول موازنه فراساحلی پرداخته می‌شود.

۳-۱. کاهش هزینه‌های مالی و کاهش نقش‌آفرینی فراگیر نظامی در مناطق حیاتی جهان

در مقام مهم‌ترین و کلیدترین اصل، طرفداران نظریه موازنه فراساحلی بر کاهش هزینه‌ها و پایان مداخلات فراگیر نظامی و لشکرکشی‌های بزرگ تاکید دارند. مدافعان سیاست انقباض‌گرایی معتقدند رویکرد ولخرجانه سابق منابع مالی را از اولویت‌های داخلی ضروری‌تر منحرف می‌کند و در بلندمدت اعتبار مالی آمریکا را بیش‌ازپیش تضعیف خواهد کرد و توان اقتصادی و مالی‌ای را که اساس قدرت ملی محسوب می‌شود، تحلیل خواهد برد. آن‌ها معتقدند، موازنه فراساحلی آمریکا را از هزینه‌های ناشی از درگیری‌های نظامی بزرگی مانند حمله و اشغال عراق، عملیات‌های طولانی‌مدت به منظور برقراری ثبات در افغانستان و دیگر مداخلات اختیاری رها می‌کند (Posen, 2014: 151-156). نتیجه کلی چنین رویکردی، اقتصادی‌کردن راهبرد ایالات متحده و بهبود چشم‌انداز کشور برای دستیابی به شکوفایی پایدار و بودجه‌های متوازن خواهد بود.

بر اساس تحلیل کریستوفر لین (۱۹۹۷) راهبرد موازنه فراساحلی در مقایسه با راهبرد برتری بسیار کم‌هزینه‌تر خواهد بود و به بودجه‌های دفاعی در محدوده ۲ تا ۲.۵ درصد تولید ناخالص ملی نیاز خواهد داشت. راهبرد نظامی آمریکا برای مداخلات احتمالی بر اصل «مسئولیت محدود» استوار خواهد بود (Layne, 1997: 112-113). در سطحی دیگر، موازنه فراساحلی خواستار عقب‌نشینی یک قدرت بزرگ از مواضع خشکی و تمرکز توانایی‌های فراساحلی خود بر سه منطقه کلیدی ژئوپلیتیکی جهان یعن اروپا، خلیج فارس و آسیای شمال شرقی است. در جوهره خود، موازنه فراساحلی متضمن کاهش چشم‌گیر در استقرارهای نظامی برون‌مرزی و تعهدات ائتلافی ایالات متحده و همچنین حرکت به‌سوی

خویشتنداری بیشتر در سیاست خارجی این کشور در سطح فراگیر است. این رویکرد بر ایده‌ای استوار است که در نگاه نخست یک امر متناقض به‌نظر می‌رسد. این‌که چنین عقب‌نشینی راهبردی در واقع نتایج امنیتی بهتری را با هزینه‌ای کمتر به‌دنبال خواهد داشت؛ یعنی در عرصه راهبرد کلان، «کمتر در واقع بیشتر است[1]» (Brands, 2015). بنابر دیدگاه نظریه‌پردازان طرفدار این راهبرد، ایالات متحده به اندازه کافی در نیم‌کره خود امن است که بتواند بیشتر تعهدات نظامی خارجی خود را کاهش دهد. علی‌رغم اختلافات محدود، جهت کلی پیشنهادی در چارچوب موازنه فراساحلی یا محدودیت کاملاً روشن است که آن‌هم عبارت است از کاهش چشم‌گیر تعهدات نظامی آمریکا در خارج، فراتر از هر اقدامی که روسای جمهور سابق آمریکا انجام داده‌اند (Dueck, 2022: 2). برای حامیان انزواطلبی، ایالات متحده آن‌قدر امن است که نیازی به دغدغه در مورد موازنه قدرت در سایر نقاط جهان ندارد؛ در نتیجه نباید به‌جز تعاملات دیپلماتیک و اقتصادی، در امور نظامی نیم‌کره غربی یا اروپا دخالت کند (Tariq, 24 May 2024). به روایت دیگر، طرفداران موازنه فراساحلی در برخی موضوعات تاکتیکی مشخص، ممکن است با یکدیگر اختلاف‌نظر داشته باشند، اما همگی بر این نکته اتفاق نظر دارند که این راهبرد مستلزم کاهش چشمگیر تعهدات دائمی و حضور نظامی ایالات متحده در خارج از کشور است (Pape, 2005). با این وجود، در چارچوب استراتژی موازنه فراساحلی حضور محدود نظامیان آمریکایی برای ثبات منطقه‌ای و حفاظت از منافع آمریکا حیاتی است.

بدیهی‌ترین و مهم‌ترین قاعده سیاست خارجی دولت‌های اول و دوم ترامپ در ارتباط با خاورمیانه را می‌توان کاهش هزینه‌ها و مداخله فراگیر نظامی مورد ارزیابی قرار داد که در انطباق حداکثری با رویکرد موازنه فراساحلی است. ترامپ از جدی‌ترین منتقدان اشغال نظامی عراق و افغانستان بود و بارها هزینه‌های چند هزار میلیارد دلاری صرف شده در این جنگ‌ها را مورد انتقاد قرار داد (Diamond and Collison, 2016). از همان ابتدای ورود به کاخ سفید، دونالد ترامپ نشان داد که در قبال خاورمیانه قدرت نظامی اهمیت محوری دارد. با این حال، ترامپ مأموریت نظامی ایالات متحده در این منطقه را نه از دریچه «ثبات‌سازی» یا «ملت‌سازی»، بلکه صرفاً از منظر «مبارزه با تروریسم» تعریف کرد. همان‌طور که در یکی از سخنرانی‌های انتخاباتی‌اش اعلام کرد، اگر رئیس‌جمهور شوم، دوران دولت‌سازی به پایان خواهد رسید (Politico Staff, 2016). در دوره نخست ریاست‌جمهوری، ترامپ بر وعده خود مبنی بر

1- Less Will Actually Be More

رد اصول بین‌الملل‌گرایی لیبرال نیز متعهد ماند. او از مداخله فراگیر در بحران‌های خاورمیانه امتناع کرد اما مطابق با دکترین موازنه فراساحلی حملات محدود و کشنده با تاثیرگذاری بالا را در دستور کار قرار داد. ترامپ در همان ابتدای به قدرت رسیدن با وجود این‌که به‌شدت از هرگونه مداخله آمریکا در دوران اوباما انتقاد کرده و خواستار دوری از ماجراجویی شده بود، با قدرت تمام در آوریل پایگاه هوایی الشعیرات در استان حمص سوریه حمله کرد. بهانه این حمله، پاسخ به حمله شیمیایی خان شیخون بود که سه روز پیش‌تر رخ داده و بیش از ۸۰ کشته بر جای گذاشته بود (BBC News, 2017). در واقع، مطابق با دکترین موازنه فراساحلی، نگرانی ترامپ درباره گرفتار شدن در جنگ‌های بی‌پایان را نباید به عنوان تمایل کلی به پرهیز از استفاده از نیروی نظامی تحلیل کرد. بر خلاف این موضع، اگر نیروها، شهروندان یا قلمرو آمریکا به طور مستقیم تهدید شوند، انزواگرایان جنگ‌طلب همانند ترامپ آماده‌اند از نیروی عظیم ارتش آمریکا برای حفاظت از آن‌ها و ایجاد بازدارندگی استفاده کنند. برای نمونه، در ۲۰۱۷ ترامپ استفاده از بزرگ‌ترین بمب متعارف آمریکا بمب ۲۲,۰۰۰ پوندی MOAB را برای کاهش خطر برای نیروهای ویژه آمریکا در افغانستان مجاز دانست و در ۲۰ ژانویه ۲۰۲۰، دستور ترور سردار قاسم سلیمانی، فرمانده نیروی قدس سپاه پاسداران ایران را در پاسخ به کشته شدن یک پیمانکار آمریکایی در ۲۷ دسامبر ۲۰۱۹ در پایگاه هوایی K-1 در عراق صادر کرد (Rynhold, 2025: 2-4).

در مجموع در دوران نخست زمامداری ترامپ، در حالی‌که نسبت به فروش تجهیزات نظامی به کشورهای خلیج فارس رغبت اساسی داشت، اما همواره با گسترش تعهدات امنیتی آمریکا مخالف بود. دونالد ترامپ در دوره دوم ریاست جمهوری‌اش نیز همانند چهار سال نخست (۲۰۱۷–۲۰۲۱) به دو اصل کلیدی استراتژی امنیت ملی خود متعهد ماند. نخست، پرهیز از عملیات نظامی طولانی‌مدت در خارج از کشور و دوم، تاکید بر ایفای نقش فعال متحدان منطقه‌ای بر ایفای نقش فعال در تقبل هزینه‌های نظامی و مالی امنیت خاورمیانه. دونالد ترامپ از نظر شخصی هیچ‌گونه تمایلی به عملیات‌های نظامی طولانی‌مدت در خارج از کشور ندارد. ترامپ در نطق تحلیف دوم خود اعلام کرد: «ما موفقیت خود را نه فقط با نبردهایی که می‌بریم، بلکه با جنگ‌هایی که پایان می‌دهیم و شاید مهم‌تر از همه، با جنگ‌هایی که اصلاً واردشان نمی‌شویم، خواهیم سنجید.» (Trump, 20 January 2025). همچنین، جی.دی. ونس معاون رئیس‌جمهور آمریکا چند هفته بعد سفر ترامپ به عربستان سعودی در می ۲۰۲۵ همین رویکرد را مورد تأیید قرار داد. او در سخنرانی خود در آکادمی نیروی دریایی آمریکا اظهار داشت: «یک تغییر نسلی در سیاست خارجی در حال وقوع است؛ تغییری که بر واقع‌گرایی و حفظ منافع حیاتی ملی ما

استوار است. سفر به خاورمیانه نشان‌دهنده «پایان یک رویکرد چند دهه‌ای در سیاست خارجی بود. رویکردی که به‌نظر من، از سنت بنیان‌گذاران آمریکا فاصله گرفته بود...ما در سیاست خارجی‌مان، وارد یک تجربه طولانی‌مدت شدیم که در آن، دفاع ملی و حفظ اتحادهایمان را با ملت‌سازی و دخالت در امور داخلی دیگر کشورها معاوضه کردیم. حتی در مواردی که آن کشورها، هیچ ارتباطی با منافع حیاتی آمریکا نداشتند.» (Vance, 2025).

در عرصه میدانی نیز ترامپ در خاورمیانه اجرای این رویکرد را در دستور کار قرار داد. ترامپ بارها خواستار پایان‌دادن به منازعات شد. مشابه پرونده اوکراین، او برای پایان‌دادن به منازعه غزه فشار قابل توجهی بر متحدان سنتی آمریکا وارد کرد. بعد از ورود دونالد ترامپ به کاخ سفید برای دومین بار (ژانویه ۲۰۲۵) ادامه حضور نیروهای نظامی ایالات متحده در سوریه و عراق نیز به عنوان چالشی جدی برای دولت او مطرح شد. با توجه به تأکید ترامپ بر پایان دادن به جنگ‌های بی‌پایان[1] در خارج از کشور، احتمال تمایل او به بازگرداندن نیروهای نظامی آمریکایی به خانه از این دو کشور را بیش از بیش افزایش داد. در همین راستا مقامات عراقی و آمریکایی بر سر خروج نیروهای آمریکا حدود ۲۵۰۰ نیروی آمریکایی از عراق تا پایان سال ۲۰۲۶ به توافق رسیدند (Salih, 2024). همچنین، دولت ترامپ مشابه دور نخست زمامداری، از عملیات نظامی طولانی مدت پرهیز و تمایل خود را به استفاده محدود از قوه قهریه نشان داد. نمونه بارز، کارزار نظامی علیه حوثی‌ها در یمن بود که چند هفته به طول انجامید. سپس دولت عملیات را متوقف و راه‌حل دیپلماتیک با این گروه را در دستور کار قرار داد. در ارتباط با این جنگ کوتاه مدت، مایک ونس، معاون رئیس‌جمهور اظهار داشت: «ما با هدفی دیپلماتیک روشن وارد شدیم، نه برای گرفتارکردن نیروهای خود در یک درگیری طولانی با یک بازیگر غیردولتی، بلکه برای تأمین آزادی کشتی‌رانی آمریکا» (Rumley & Groeling, 2025).

۲-۳. حفظ هژمونی از طریق مشارکت فعال نیروهای نیابتی و ایجاد ائتلاف‌ها

موازنه فراساحلی یک استراتژی را توصیف می‌کند که در آن یک قدرت بزرگ از قدرت‌های منطقه‌ای مطلوب برای کنترل و محدودکردن ظهور قدرت‌های بالقوه متخاصم در آن منطقه استفاده می‌کند. استراتژی کلان موازنه فراساحلی مسلماً به یک قدرت بزرگ اجازه می‌دهد تا قدرت خود را بدون هزینه‌های استقرار نظامی بزرگ در سراسر جهان، حفظ کند. موازنه فراساحلی، همانطور که از نامش

1- Endless Wars

پیداست، یک استراتژی بزرگ است که تنها توسط کشورهای جزیره‌ای در حاشیه‌ی اوراسیا و قدرت‌های بزرگ دورافتاده مانند ایالات متحده قابل پیگیری است. همچنین، دولتی که به‌دنبال موازنه‌سازی فراساحلی است، ابتدا باید به دنبال این باشد که موضوعات را به قدرت‌های محلی بسپارد و تنها در صورتی مداخله کند که تهدید برای قدرت‌های دیگر منطقه بیش از حد بزرگ باشد که نمی‌توانند از پس آن برآیند (Mearsheimer and Walt, 2016). جایی که موازنه‌گرایی فراساحلی از راهبرد کلان سنتی ایالات متحده فاصله می‌گیرد، در این باور نهفته است که حضور دائم نظامی ایالات متحده و ارائه تضمین‌های امنیتی و ائتلافی نه ضروری است و نه مناسب برای دستیابی به این هدف (Brands, 2015a: 13). از نگاه مدافعان این رویکرد، عقب‌نشینی از حضور گسترده در مناطق کلیدی همچون اروپا، شرق آسیا و خلیج فارس موجب خواهد شد که بازیگران مهم منطقه‌ای از ژاپن گرفته تا عربستان سعودی و آلمان نقش بزرگ‌تری در تأمین امنیت خود و مناطق پیرامونی‌شان ایفا کنند. به تعبیر کریستوفر لِین[1] موازنه فراساحلی یک راهبرد کلان مبتنی بر انتقال بار مسئولیت[2] است، نه تقسیم بار مسئولیت[3]. این راهبرد وظیفه حفظ توازن قدرت‌های منطقه‌ای، مهار خیزش هژمون‌های بالقوه جهانی و منطقه‌ای و تثبیت اروپا، شرق آسیا و خلیج فارس / خاورمیانه را به دیگران منتقل می‌کند (Layne, 2002: 245-246).

مهم‌ترین جذابیت راهبرد موازنه فراساحلی به موضوع کاهش هزینه‌ها همزمان با افزایش نفوذ است. آن‌چنان که والت استدلال می‌کند، این سیاست به آمریکا اجازه می‌دهد امنیت ملی و نفوذ خود را افزایش دهد، در حالی که «میزان مقاومتی را که قدرت‌اش گاه‌به‌گاه برمی‌انگیزد» کاهش می‌دهد (Walt, 2011). استدلال‌های موافقان موازنه فراساحلی مبتنی بر منطقی موسوم به «کمتر یعنی بیشتر» است؛ به این معنا که کاهش تعهدات و کنش‌گری ایالات متحده می‌تواند در واقع به امنیت و نفوذ بیشتر آن کشور با هزینه‌ای به‌مراتب کمتر منجر شود (Brands, 2015b: 1). طرفداران موازنه فراساحلی استدلال می‌کنند حتی نیروهای نیابتی متحد آمریکا در مناطق کلیدی با حمایت این کشور می‌توانند به سوی ائتلاف‌سازی و همکاری نیز گام بردارند.

در این بُعد نیز ترامپ را می‌توان مجری اجرای موازنه فراساحلی ارزیابی کرد. ترامپ در چهار سال نخست ریاست جمهوری تلاش کرد از یک سو، در خاورمیانه تنش‌زدایی میان اعراب و اسرائیل و از

1- Christopher Layne

۲- Burden Shifting: انتقال بخش اعظم بار به دیگران، بدون الزام به مشارکت مساوی.

۳- Burden Sharing: تقسیم مسئولیت‌ها به‌طور نسبی و همکاری چندجانبه.

سوی دیگر، ایجاد ائتلاف میان کشورهای عرب حاشیه خلیج فارس را با محوریت تهدید ایران کلید بزند. در واقع، تمرکز ترامپ بر حفظ هژمونی آمریکا با ایفای نقش فعال نیروهای نیابتی و متحدان منطقه‌ای در خاورمیانه بود. تیم سیاست خارجی دونالد ترامپ از همان ابتدای ورود به کاخ سفید، سازماندهی مجدد و تقویت ائتلاف‌های منطقه‌ای هم‌راستای با منافع آمریکا را در پیش گرفت. در نخستین گام رویکرد ترامپ شامل تحکیم روابط با متحدان سنتی آمریکا در خاورمیانه، به‌ویژه عربستان سعودی، اسرائیل و امارات بود و تلاش می‌کرد ائتلافی منطقه‌ای برای مقابله با نفوذ ایران شکل دهد (Katzman, 2020). او بر ترویج بلوکی به رهبری عربستان سعودی، اسرائیل و امارات متحده عربی با هدف مهار ایران متمرکز شد. آمریکا تلاش داشت که به بزرگ‌نمایی در تهدید ایران برای امنیت کشورهای عرب خاورمیانه، آن‌ها را به سمت ایجاد یک اتحاد سوق دهد. ترامپ تلاش کرد ائتلافی شامل شش کشور شورای همکاری خلیج فارس، مصر و اردن ایجاد کند که به طور غیررسمی ناتو عربی یا ناتو اسلامی نامیده شد (Beck, 2019: 298). چرخش عمل‌گرایانه آمریکا به سمت اسرائیل و جهان سنی، با هدف مهار ایران و روسیه، به صورت آشکار اجرایی شد. دولت ترامپ به‌طور فعال بر ایجاد یک ائتلاف منطقه‌ای ضدایرانی که اسرائیل را در کنار قدرت‌های عرب سنی به رهبری عربستان قرار دهد، متمرکز شد (Poghosyan, 2022: 24-25). هر چند باید توجه داشت که تلاش ترامپ برای ایجاد ائتلاف عربی بیشتر بر روی کاغذ باقی ماند و هیچ‌گاه بُعد اجرایی به خود نگرفت.

دیگر اقدام مهم ترامپ به منظور دادن ایفای نقش فعال به نیروهای نیابتی و ایجاد ائتلاف به منظور حفظ هژمونی در منطقه بدون حفظ فراگیر را می‌تواند کلید زدن توافق‌نامه ابراهیم[1] مورد ارزیابی قرار داد. در ۱۵ سپتامبر ۲۰۲۰ اسرائیل به‌طور جداگانه با امارات متحده عربی (UAE) و بحرین توافق‌نامه صلح امضا کرد. همچنین یک توافق‌نامه سه‌جانبه تحت عنوان «توافق‌نامه‌های ابراهیم» میان این سه کشور به امضا رسید. این توافق‌نامه‌ها با میانجی‌گری رئیس‌جمهور وقت ایالات متحده، دونالد ترامپ، و داماد او، جرد کوشنر[2] حاصل شد. مطابق این توافق، امارات متحده عربی و اسرائیل بر سر برقراری روابط رسمی دیپلماتیک بر مبنای رژیم حقوقی بین‌المللی موجود به توافق رسیدند (U.S. Presidential Office, 2020). در واقع، امارات و بحرین به ترتیب سومین و چهارمین کشورهای عربی تبدیل شدند که پس از مصر و اردن رسماً اسرائیل را به رسمیت شناختند. بعد از کلید خوردن و اجرایی شدن صلح ابراهیم،

1- The Abraham Accord
2- Jared Kushner

دو برداشت کلان در باب توافق مطرح شد. نخست اینکه دونالد ترامپ با انگیزه‌های مذهبی در پی ایجاد میراثی تاریخی بوده است. دوم آن که ایالات متحده، شریک راهبردی‌اش اسرائیل و کشورهای هم‌سوی منطقه به دنبال تشکیل جبهه‌ای مشترک علیه دشمن مشترک خود، ایران هستند (Umar, 2020). در این مقطع به شکل جدی بحث پیوستن عربستان سعودی به توافق ابراهیم نیز مطرح شد. هر چند ریاض این توافق را در ظاهر امر محکوم کرد اما به اسرائیل اجازه عبور از حریم هوایی خود را داد. توافقنامه‌های ابراهیم که به عادی‌سازی در روابط دیپلماتیک میان اسرائیل و کشورهای امارات متحده عربی، بحرین، مراکش و سودان منجر شد، مهم‌ترین میراث و دستاورد سیاست خارجی دولت اول ترامپ بود. دولت جو بایدن طی ۴ سال حکمرانی بر کاخ سفید در توسعه و پیشبرد این توافق موفق نبود اما به نظر می‌رسد دولت دوم ترامپ پس از رسیدگی به مسائلی همچون جنگ غزه و جنگ ایران با اسرائیل، بر حصول توافق مشابه میان عربستان سعودی و اسرائیل متمرکز خواهد شد (Salih, 2024). البته موفقیت او در محقق کردن گسترش پیمان ابراهیم محل تردید جدی است.

۳-۳. بازنگری در نگاه به مبارزه با تروریسم با تمرکز بر عدم مداخله فراگیر

در ادامه منطق انقباض‌گرایانه طرفداران موازنه فراساحلی، آن‌ها به بحث تروریسم و اشاعه افراط‌گرایی به ویژه از نوع جهادگرایی اسلامی آن توجه می‌کنند. از نگاه حامیان، موازنه فراساحلی خطر تروریسم را کاهش می‌دهد. هژمونی لیبرال ایالات متحده را متعهد به گسترش دموکراسی در مناطق ناآشنا می‌کند، که گاهی به اشغال نظامی نیاز دارد و همیشه با دخالت در ترتیبات سیاسی محلی همراه است. این تلاش‌ها به‌طور اجتناب‌ناپذیر ناسیونالیسم و نارضایتی محلی را برمی‌انگیزد و چون مخالفان بسیار ضعیف‌تر از آن هستند که مستقیماً با ایالات متحده مقابله کنند، معمولاً به تاکتیک‌های غیرمتقارن مانند حملات تروریستی متوسل می‌شوند (Mearsheimer and Walt, 2016: 74-75). آن‌ها استدلال می‌کنند حضور نظامی ایالات متحده در کشورهای مسلمان، عامل تحریک حملات جهادی بوده است.

به‌طور مشخص نظریه‌پردازان موازنه فراساحلی در باب مقابله با تروریسم و تهدیدات ناشی از آن با استفاده از نیروی نظامی برای مقابله با تهدیدات مستقیم و بسیار خطرناک موافق‌اند؛ اما به‌شدت طرفدار رویکردهایی با «ردپای سبک[1]» هستند. بدین معنا که به ابزارهایی مانند پهپادها و نیروهای ویژه توسل شود. آنان استدلال می‌کنند که این‌گونه «جنگ‌های انتخابی» انحرافاتی پرهزینه از دغدغه راهبرد کلان

1- Light Footprint Approaches

اصلی یعنی مدیریت آرایش قدرت در سطح جهانی خواهد بود؛ بنابراین واشنگتن باید همراه با عقب‌نشینی از ائتلاف‌های موجود و کاهش حضور پیش‌رونده نیروهایش، به‌سمت رویکردی با تواضع ژئوپلیتیکی حرکت کند (Posen, 2014 & Walt, 2011). مطابق با این چارچوب، در سند استراتژی امنیت ملی دولت ترامپ در سال ۲۰۱۸ با صراحت بر اصل حفظ صلح از طریق قدرت[1] به عنوان یکی از ستون‌های اصلی سیاست خارجی این کشور تاکید می‌شود. این اصل را می‌توان با نقل‌قول معروف ماکیاولی خلاصه کرد که ترسیدن از شما بهتر از دوست داشتن‌تان است (The White House, 2018: 28-33). این رویکرد به وضوح بر حفظ برتری و حضور نظامی تاکید دارد اما این موضوع بر خلاف گذشته بر مبنای اصل بازدارندگی تعریف می‌شود و نه استفاده گسترده از قدرت ارتش بزرگ آمریکا.

در واقع ترامپ بر وعده خود مبنی بر رد اصول بین‌الملل‌گرایی لیبرال نیز متعهد ماند. او از مداخله فراگیر در بحران‌های خاورمیانه امتناع کرد اما مطابق با دکترین موازنه فراساحلی حملات محدود و کشنده با تاثیرگذاری بالا را در دستور کار قرار داد. دوره نخست ریاست‌جمهوری ترامپ نشان داد که او با برخی اقدامات نظامی گزینشی مخالفتی ندارد؛ حملات هوایی در سوریه در سال‌های ۲۰۱۷ و ۲۰۱۸ و عملیات ترور سردار قاسم سلیمانی در سال ۲۰۲۰ نمونه‌هایی شاخص از این رویکرد بودند. اما حمایت او از عملیات‌های نظامی بلندمدت و مستمر، به‌ندرت دیده شده است (Rumley & Groeling, 2025).

در عرصه مبارزه با تروریسم در خاورمیانه، دولت ترامپ اسلام‌گرایی یا تروریسم اسلامی را مهم‌ترین تهدید فراملی پیش روی آمریکا توصیف می‌کند (Politico Staff, 2016). مهم‌ترین چالش و مساله پیش‌رو برای دونالد ترامپ در ابتدای رسیدن به قدرت در کاخ سفید، مبارزه با خلافت خودخوانده دولت اسلامی عراق و شام (داعش) تحت رهبری ابوبکر البغدادی بود. در ۱۰۰ روز ابتدایی ریاست جمهوری ترامپ، ارتش آمریکا در عراق، سوریه و یمن بر شدت حملات نظامی افزود و محدودیت‌های نظارتی را کاهش داد (Hubbard & Gordon, 2017). هر چند سیاست دولت ترامپ در روزهای ابتدایی تشدید حملات نظامی علیه گروههای جهادی – تروریستی بود اما این رویکرد به معنای مداخله گسترده نظامی نبود. ترامپ در حوزه نظامی مبارزه با تروریسم به رویکردی کشنده ولی با ردپای سبک یا محدود و استفاده زا نیروهای نیابتی برای مهار داعش باور داشت. نمود بارز این رویکرد ترامپ در مبارزه با تروریسم را می‌توان در دو موضوع ترور ابوبکر البغدادی رهبر خلافت خودخوانده عراق و شام (داعش)

1- Preserve Peace Through Strength

و حمایت از کردهای سوریه در قالب تسلیح و سازماندهی نیروهای دموکراتیک سوریه (SDF) مورد بررسی قرار داد. نیروهای ویژه و شبکه‌های اطلاعاتی آمریکا در تاریخ ۲۶ اکتبر ۲۰۱۹، تحت فرماندهی دونالد ترامپ، در محدوده استان ادلب سوریه و در نزدیکی مرز ترکیه توسط نیروهای ویژه دلتا فورس عملیات ترور ابوبکر البغدادی را با موفقیت به سرانجام رساندند (The New York Times, 2019). ترامپ در یک سخنرانی تلویزیونی این عملیات را لحظه‌ای تاریخی توصیف کرد و مورد ستایش قرار داد و از آن به عنوان یک پیروزی بزرگ علیه تروریسم جهانی یاد کرد. ضربه‌ای بزرگ و تاریخی بر تروریسم در سطح جهانی که با توانایی ویژه عملیاتی و نظامی آمریکا انجام شده بود (Trump, 2019).

همچنین، دولت ترامپ در چارچوب دکترین موازنه فراساحلی همانند رویه دولت باراک اوباما حمایت، تجهیز و سازماندهی کردهای سوریه برای مبارزه با تروریسم و ایفای نقش به عنوان نیروی نیابتی و شاید پیاده نظام آمریکا را در پیش گرفت. بر اساس آمارها تا ژوئیه ۲۰۱۷، بیش از ۸,۵۰۰ عضو نیروهای دموکراتیک سوریه تحت آموزش‌های ائتلاف بین‌المللی قرار گرفتند و در نیمه اول ۲۰۱۷، بیش از ۴۰۰ وسیله نقلیه و تجهیزات دیگر به بیش از ۴۰,۰۰۰ نیروی این گروه تحویل داده شد (Middle East Policy Council, 2022). مهم‌ترین عملیات مشترک کردهای سوریه با آمریکا در عملیات آزادسازی رقه پایتخت داعش در سوریه بود. در آگوست ۲۰۱۷ دولت طرحی را تصویب کرد که بر اساس آن، آمریکا به‌طور مستقیم تسلیحات سنگین به یگان‌های مدافع خلق (YPG) به عنوان ستون اصلی نیروهای دموکراتیک سوریه ارائه می‌داد تا در عملیات آزادسازی رقه از داعش استفاده کنند. تا پایان ژوئیه ۲۰۱۷، حدود ۸۰۰ کامیون حامل تجهیزات نظامی از سوی پنتاگون برای این نیرو نیز ارسال شد. در اکتبر ۲۰۱۷ عملیات آزادسازی رقه با نقش‌آفرینی نیروهای دموکراتیک سوریه و با حملات هوایی، آتش پشتیبان و هماهنگی میدانی بیش از ۳۰۰ نیروی ویژه آمریکایی با موفقیت انجام شد (Mohamad, 2024 & Middle East Policy Council, 2022). در وضعیت جدید، موضوع تداوم حمایت از کردها به چالشی بزرگ برای دولت ترامپ تبدیل شده است. این احتمال وجود دارد که ترامپ در نتیجه سازش با دولت موقت جدید سوریه بعد از سقوط بشار اسد، در استراتژی کلان خود نسبت به حمایت از کردهای سوریه تجدیدنظر کند.

۴-۳. بازنگری در مقابله با اشاعه هسته‌ای

به‌طور مشابه با تغییر در نگرش مبارزه با تروریسم، موازنه‌گرهای فراساحلی به‌طور مکرر استدلال می‌کنند که سیاست ایالات متحده در دوران پس از جنگ سرد، به‌جای مهار اشاعه هسته‌ای، عملاً به تشویق آن

انجامیده است. بر اساس این منطق، ترکیب تلاش‌های ایالات متحده برای مهار یا حتی سرنگونی «رژیم‌های یاغی» و حضور نیروهای آمریکایی در مجاورت کشورهایی مانند ایران و کره شمالی، احساس ناامنی این کشورها را تشدید کرده است. احساسی که در وهله نخست، محرک اصلی اشاعه هسته‌ای به شمار می‌رود (Sapolsky & etl, 2009: 88-91). از نگاه موازنه‌گرهای فراساحلی، این قدرت، حضور و رویکرد مداخله‌جویانه آمریکا است که بسیاری از تهدیدات عمده کنونی علیه این کشور را تحریک می‌کند.

مهم‌ترین تلاش ترامپ در خاورمیانه برای مقابله با اشاعه هسته‌ای در ماجرای تعامل دولت او با پرونده هسته‌ای ایران بود. همانند دولت باراک اوباما که یکی از اصلی‌ترین دغدغه‌هایش در عرصه سیاست خارجی تمرکز بر پرونده هسته‌ای ایران بود، دونالد ترامپ نیز بر ضرورت رسیدگی و حل دغدغه‌ها پیرامون این موضوع تاکید داشت. ترامپ بارها از این توافق انتقاد کرده بود. او و دیگر محافظه‌کاران معتقد بودند که این توافق هیچ اقدامی برای مهار برنامه موشکی ایران و مقابله با دیگر جنبه‌های مشکل‌ساز سیاست خارجی ایران از جمله حمایت از گروه‌های نیابتی مانند حزب‌الله لبنان، حماس و حوثی‌های یمن، ارائه نمی‌دهد (Beck, 2019: 296). در نهایت، در می ۲۰۱۸ دولت آمریکا به طور رسمی از برجام خارج شد. با خروج یک‌جانبه آمریکا از برجام، دولت ترامپ سیاست موسوم به فشار حداکثری را در پیش گرفت. این سیاست با هدف افزایش تحریم‌های اقتصادی، انزوای دیپلماتیک ایران و محدود کردن برنامه‌های هسته‌ای و منطقه‌ای این کشور طراحی شد (U.S. Department of State, 2019).

هر چند تصمیم ترامپ برای خروج از برجام، اعمال تحریم‌های جدید و اتخاذ سیاست فشار حداکثری استقبال اسرائیل و عربستان سعودی را به همراه داشت اما چندین کشور اروپایی از جمله فرانسه، آلمان و بریتانیا مخالفت صریح خود را با تصمیم ایالات متحده اعلام کردند. این کشورها بر حمایت از توافق اصرار داشتند و سازوکار ویژه‌ای موسوم به اینستکس را برای تداوم تعامل اقتصادی با ایران راه‌اندازی کردند تا راهی برای دور زدن تحریم‌های آمریکا بیابند (Poghosyan, 2022: 25-26). در میانه تلاش اروپا و دیگر اعضای برجام برای حفظ توافق هسته‌ای با ایران، ترور سردار قاسم سلیمانی در ۳ ژانویه ۲۰۲۰ عملا فضا را بیش از هر زمان دیگری متشنج و پیچیده کرد. پس از ترور سردار سلیمانی ایران در ۵ ژانویه (دو روز بعد از ترور) اعلام کرد که دیگر محدودیت‌های هسته‌ای مندرج در برجام را رعایت نخواهد کرد (Al Jazeera, 5 January 2020). ترامپ بعد از رسیدن به قدرت در آمریکا برای بار دوم، توافق درباره برنامه هسته‌ای ایران را در اولویت قرار داد. او در اقدامی جسورانه در اوایل مارس ۲۰۲۵

به رهبر ایران نامه نوشت و خواستار آغاز مذاکرات جدید هسته‌ای شد. در ادامه چهار دور مذاکرات غیرمستقیم ایران و آمریکا با میانجی‌گری عمان آغاز شد که نخستین تماس مستقیم بین هیات‌های رسمی پس از خروج آمریکا از برجام در سال ۲۰۱۸ بود. در شرایطی که گمانه‌زنی‌ها بر آن بود که احتمالا در ۱۵ ژوئن ۲۰۲۵ دور پنجم مذاکرات میان ویتکاف و عراقچی برگزار خواهد شد، در ۱۳ ژوئن ۲۰۲۵ حمله اسرائیل به ایران آغاز شد. اسرائیل با بیش از ۲۰۰ جنگنده با حمله به حدود دهها هدف شامل تاسیسات هسته‌ای، موشکی و نظامی و از جمله ترور فرماندهان بلندپایه به ایران حمله کرد. در میانه حملات اسرائیل نیز آمریکا به تاسیسات هسته‌ای ایران حمله کرد تا بن‌بست و ابهام در ارتباط با پرونده هسته‌ای به اوج برسد.

همکاری آمریکا با اسرائیل برای حمله به تاسیسات هسته‌ای ایران در سال ۲۰۲۵ را می‌توان نمود دیگری از اتلاش برای اجرای موازنه فراساحلی ارزیابی کرد. در میانه حملات اسرائیل به ایران، در ۲۲ ژوئن ۲۰۲۵، ایالات متحده آمریکا طی عملیات چکش نیمه‌شب با جنگنده‌های B-2 و موشک‌های تاماهاوک سایت‌های فردو و تأسیسات اصفهان را با بمب‌های سنگرشکن ۳۰۰۰۰ پوندی (MOP) هدف قرار داد. این اولین اقدام نظامی آمریکا علیه برنامه هسته‌ای ایران در تاریخ بود (Slattery & et al, 23 June 2025 & U.S. Naval Institute, 17 June 2025). هر چند آمریکا به طور مستقیم وارد جنگ ایران شد اما مطابق با اصول موازنه فراساحلی ترامپ در سطح ابتدایی از ورود به جنگ فراگیر و درگیر شدن نظامیان این کشور در جنگ خودداری کرد. در سطح دوم، آمریکا مطابق با دکترین موازنه فراساحلی، بر توقف درگیری و طولانی نشدن جنگ برای کاهش هزینه‌ها تمرکز داشت. با این وجود باید توجه داشت این اقدام دولت ترامپ تنها در ظاهر امر مطابق با اصل موازنه فراساحل بود. در واقع، حمله ۱۲ روزه اسرائیل به ایران آینده پرونده هسته‌ای ایران را وارد یک مرحله از ابهام و پیچیدگی کرد. آن‌چنان که قریب به یک دهه قبل متیو ویور خبرنگار گاردین تحلیل می‌کند اقدام آمریکا و اسرائیل در حمله به تاسیسات اتمی ایران نه‌تنها تضمینی برای جلوگیری از دستیابی ایران به بمب هسته‌ای فراهم نمی‌کند، بلکه احتمالاً تهران را به‌سوی پیگیری یک برنامه مخفی و به شدت حفاظت‌شده هسته‌ای سوق خواهد داد. نتیجه آن، افزایش چشم‌گیر احتمال بروز یک بحران نظامی عمده دیگر در منطقه‌ای است که هم‌اکنون نیز درگیر منازعات پیچیده و چندلایه است (Weaver, 2016).

کنش‌ورزی دونالد ترامپ در مواجهه با برنامه هسته‌ای ایران در دوره نخست و دوم ریاست جمهوری او در تضاد با اصول استراتژی موازنه فراساحلی در مقابله با اشاعه هسته‌ای است. چرا که نه تنها هدف

عدم اشاعه هسته‌ای را محقق نمی‌کند بلکه انگیزه و الزام حرکت به سوی ساخت سلاح هسته‌ای را پیش‌روی تهران قرار داد. در این زمینه، جان مرشایمر، نظریه‌پرداز برجسته روابط بین‌الملل در مصاحبه‌ای (ژوئیه ۲۰۲۵) هشدار داد که اقدامات اسرائیل و ایالات متحده در قبال ایران، به‌ویژه حملات نظامی و فشارهای سیاسی، نه‌تنها موجب تضعیف امنیت ملی ایران نمی‌شود بلکه تهران را به سمت توسعه سلاح هسته‌ای سوق می‌دهد. او تصریح کرد: «ایرانی‌ها باید هرچه سریع‌تر به سلاح هسته‌ای دست یابند، در غیر این صورت با خطر تجزیه و نابودی مواجه خواهند شد». (Mearsheimer, 2025). همچنین سایرا خان، پژوهشگر امنیت بین‌الملل، در کتاب «برجام: عدم اشاعه و حل‌وفصل مناقشه ایران و ایالات متحده[1]» با صراحت تاکید می‌کند، پس از خروج آمریکا از توافق هسته‌ای، ایران از یک بازیگر با تمایل متوسط به اشاعه هسته‌ای، به بازیگری با تمایل بالا برای دستیابی به توانمندی هسته‌ای تبدیل شده است. او تاکید می‌کند که این تحول نتیجه مستقیم فروپاشی برجام و افزایش فشارهای خارجی بوده است (Khan, 2024). این تحلیل‌ها نشان می‌دهند که سیاست‌های تهاجمی و خروج از توافق‌های چندجانبه نه‌تنها با اهداف اعلام‌شده در زمینه عدم اشاعه هسته‌ای در استراتژی موازنه فراساحلی هم‌خوانی ندارند، بلکه می‌توانند به‌عنوان محرک‌های اصلی برای تشویق کشورها به دنبال‌کردن برنامه‌های مخفی و پرریسک هسته‌ای عمل کنند.

۵-۳. تغییر اساسی در نگاه به بازدارندگی مقابل دشمنان

از نگاه طرفداران موزانه فراساحلی، آمریکا نباید به‌دنبال اهداف «ایدئولوژیک» مانند ترویج حقوق بشر یا دموکراسی باشد. حتی اگر این اهداف صرفاً از طریق ابزارهای دیپلماتیک پی‌گیری شوند؛ چرا که تحقق چنین اهدافی ممکن است روابط با کشورهای اقتدارگرا را که در حفظ توازن‌های منطقه‌ای قابل‌قبول می‌توانند شریک‌های مفیدی باشند، به خطر اندازد (Walt, 2009). این رویکرد به‌طور کلی به معنای صرف‌نظر کردن از مداخلات بشردوستانه یا توسل به زور برای ترویج یا بازگرداندن دموکراسی در خارج از کشور است. همچنین به معنای خودداری از جنگ‌های پیش‌دستانه یا پیش‌گیرانه برای مقابله با اشاعه تسلیحات کشتار جمعی یا سرنگونی رژیم‌هایی است که اگرچه از نظر داخلی مشکل‌سازند، اما بدون نیاز به درگیری گسترده می‌توان آن‌ها را مهار کرد (Posen, 2014 & Walt, 2011). مطابق با این اصل، ترامپ بر خلاف باور روسای جمهور سابق یعنی جورج بوش و باراک اوباما که اعتقاد داشتند،

1- The Iran nuclear deal: Non-proliferation and US-Iran conflict resolution

کمبود حکمرانی خوب و آزادی سیاسی علت اصلی ظهور جهادگرایی در خاورمیانه است و نه خود دین اسلام، معتقد است ریشه مشکل در خود دین اسلام است. به گفته او، متون کهن اسلامی خشونت علیه کفار را تشویق می‌کنند؛ بنابراین، خشونت‌های جهادگرایانه تا زمانی که مسلمانان این متون را رد یا تفسیر مجدد نکنند، ادامه خواهد داشت. همین تشخیص متفاوت رویکرد متفاوتی را در روش درمان یا راه‌حل مقابله به همراه داشت. بوش و اوباما خواهان اصلاحات سیاسی در جهان عرب بودند اما ترامپ و مشاوران امنیتی‌اش حمایت بی‌قید و شرط از حکومت‌های خودکامه عرب که وعده اصلاح دینی برای توقف خشونت جهادی داده بودند را در پیش گرفتند. در صدر این فهرست، رئیس‌جمهور مصر، عبدالفتاح السیسی و پادشاه اردن، عبدالله دوم قرار دارند که هر دو معتقدند اصلاحات دینی پیش‌نیاز مبارزه با جهادگرایی است (McCants, 11 November 2016). حتی ترامپ به شکلی نسبتاً منسجم، نسبت به تصمیم ایالات متحده مبنی بر عدم جلوگیری یا حتی حمایت فعالانه از سقوط دیکتاتورهای باسابقه‌ای چون حسنی مبارک در مصر و معمر قذافی در لیبی طی تحولات موسوم به بهار عربی در سال‌های بعد از ۲۰۱۱ ابراز تأسف کرد. او ضمن تمجید از چهره‌های اقتدارگرا تاکید می‌کرد، ایالات متحده نباید درباره آزادی‌های مدنی به رژیم‌های خاورمیانه درس اخلاق بدهد، بلکه باید کارآمدی آنان در سرکوب «تروریسم» را معیار ارزیابی قرار دهد (Weinstein, 2015). در مجموع، ترامپ نسبت به سرکوب داخلی و نقض حقوق بشر توسط متحدان اقتدارگرای آمریکا بی‌تفاوت بود و سکوت اختیار می‌کرد. حتی او در مصاحبه‌ای تاکید می‌کند: «ما هم آدم‌کش زیاد داریم. فکر می‌کنید کشور ما خیلی بی‌گناه است؟» (Sullivan, 2017).

نتیجه‌گیری

پژوهش حاضر در پی بررسی و پرداختن به این پرسش اساسی بود که سیاست خاورمیانه‌ای دولت‌های اول و دوم دونالد ترامپ تا چه اندازه در چارچوب نظریه موازنه فراساحلی قابل خوانش است؟ در پرداختن به این پرسش کلیدی، مشخص شد که سیاست خاورمیانه‌ای دولت ترامپ با اتخاذ و اجرای سیاست‌هایی همانند تمرکز بر کاهش هزینه‌ها، دوری‌گزینی از ورود به جنگ‌های بزرگ و فرسایشی، اجرای راهبرد وارد کردن ضربات سنگین با ردپای سبک در مبارزه با تروریسم، انفصال از راهبرد بین‌الملل‌گرایی لیبرال برای نزدیکی به بازیگران دموکراتیک و سرکوب رژیم‌های یاغی، حمایت از بازیگران نیابتی برای ایجاد ائتلاف‌های منطقه‌ای با محوریت ایران‌هراسی و تمرکز بر عدم اشاعه هسته‌ای

در خاورمیانه تا حدودی با استراتژی موازنه فراساحلی نزدیکی و تطابق دارد. هر چند در برخی سیاست‌گذاری‌ها نیز شاهد تخطی و عدم تطابق سیاست‌گذاری‌های دولت ترامپ و پیامدهای آن هستیم. دونالد ترامپ در راستای اجرای موازنه فراساحلی در قبال خاورمیانه، در سطح نخست، هرگونه مداخله نظامی مستقیم و فراگیر همانند آن‌چه در افغانستان و عراق اتفاق افتاد را رد کرد. در سطح دوم، او بار اصلی مبارزه و مقابله با تروریسم را به نیروهای نیابتی خود در منطقه واگذار کرده است. حمایت ترامپ از دولت‌های خودکامه عربی برای مقابله با تقویت جهادگرایی و نیرویی همانند کردهای سوریه در قالب تجهیز و پشتیبانی از نیروهای دموکراتیک سوریه و در نهایت تلاش دولت او برای همراه کردن حکومت موقت سوریه به رهبری احمد الشرع بعد از سقوط بشار اسد، همه‌گی نمودهای بارز تلاش او برای مهار جهادگرایان در قالب حمایت از نیروهای نیابتی و هم‌سو است. در نگاه نخست، این سیاست‌گذاری‌ها در انطباق با موازنه فراساحلی قابل بازخوانی است اما باید توجه داشت که برآینده آتی تحولات خاورمیانه می‌تواند نتایج معکوسی برای دولت آمریکا به همراه داشته باشد. همچنین، مشارکت فعال نیروهای تحت‌الحمایه ددر بحران‌های خاورمیانه نیز در هر دو دولت ترامپ پی‌گیری شد. این رویه با اصول اساسی مورد تاکید طرفدارن دکترین موازنه فراساحلی نیز منطبق است. چرا که آن‌ها، مداخلات به صورت عملیات‌های طولانی‌مدت ضدشورش و ملت‌سازی همانند آنچه در عراق (۲۰۰۳) و افغانستان (۲۰۰۱) رخ داد، مخالف‌اند. همچنین، او بر مبارزه با تروریسم را مقدم و ارجح بر دموکراتیک بودن نظامی‌های سیاسی در خاورمیانه می‌دانست. در سطحی دیگر، مطابق با اصول دکترین موازنه فراساحلی در لحظاتی که احساس نیاز شده، ارتش آمریکا عملیاتی نظامی را در منطقه انجام داده است. مهم‌ترین نمود این امر را می‌توان در ماجرای ترور سردار سلیمانی، ابوبکر البغدادی یا حملات آمریکا به نیروهای انصارالله در یمن و حشدالشعبی در عراق مشاهده کرد. در سطح چهارم، سیاست خاورمیانه‌ای دونالد ترامپ با تمرکز بر تنش‌زدایی میان اعراب و اسرائیل و ایجاد ائتلاف عربی برای مقابله با ایران، مشارکت فعال نیروهای نیابتی به منظور حفظ موازنه قوا در راستای منافع واشنگتن را پی‌گیری کرد. این تاکتیک بدین منظور در دستور کار قرار گرفت که هژمونی و قدرت آمریکا در خاورمیانه بدون حضور نظامی فراگیر و مستقیم، از طریق نیروهای نیابتی حفظ شود اما باید توجه داشت که برآیند این رویکرد در آینده نمی‌تواند مطابق با خواسته دولت آمریکا محقق شود. این احتمال وجود دارد که از یک سو، روند صلح ابراهیم در منطقه متوقف و حتی تنش میان اعراب و اسرائیل تشدید شود و از سوی دیگر، بحران‌های منطقه‌ای به سمتی پیش بروند که آمریکایی‌ها دیگر نتوانند خود را از ورود به درگیری‌ها در خاورمیانه دور نگه دارند.

در سطح پنجم، دولت دوم دونالد ترامپ همانند چهار سال نخست (۲۰۱۶– ۲۰۲۰) بر دوری‌گزینی از کاهش احتمال مداخله و هزینه نظامی برای ایالات متحده آمریکا بوده است. ترامپ و ونس، معاون‌اش به نتایج مذاکره‌ای که از تعهدات طولانی‌مدت نظامی آمریکا بکاهد، باور عمیقی دارند. آن‌ها قاعده ساده کاهش سطح تنش‌ها و پایان درگیری‌ها را به منظور کاهش هزینه‌های آمریکا را محور اصلی برنامه سیاست خارجی خود در خاورمیانه قرار دادند اما این اصل به معنای خروج (عقب‌نشینی) از این منطقه و ایفای نقش منفعل نیست. به روایتی پیشبرد راهبرد موازنه فراساحلی با ایجاد اتحاد میان بازیگران همسو با ابزار مقابله با تهدیدات مشترک در دستور کار است اما واقعیت امر این است که در صورت تشدید بحران‌ها در منطقه این رویکرد در آینده می‌تواند با شکست مواجه شود.

References

Al Jazeera. (2020, January 5). *Soleimani killing: Iran abandons nuclear deal limits*. Al Jazeera. https://www.aljazeera.com/news/2020/1/5/soleimani-killing-iran-abandons-nuclear-deal-limits

BBC News. (2017, April 26). *Syria chemical 'attack': What we know*. BBC. https://www.bbc.com/news/world-middle-east-39500947

Beck, M. (2019). *US Middle East policy shift: Trump's administration divergency. RUDN Journal of Public Administration*, 6(4). https://doi.org/10.22363/2312-8313-2019-6-4-296-311

Brands, H. (2015). Fools rush out? The flawed logic of offshore balancing. *The Washington Quarterly*, 38(2), 7–27.

Brands, H. (2015a). *The limits of offshore balancing. Carlisle*, PA: U.S. Army War College, Strategic Studies Institute.

Brands, H. (2015b). Retrenchment chic: The dangers of offshore balancing. *The Washington Quarterly*, 38(2), 7–24. https://doi.org/10.1080/0163660X.2015.1064713

Diamond, J. and Collinson, S. (2016). *"Donald Trump's foreign policy: America first"*. CNN. April 27.

Dueck, C. (2022). *Offshore balancing: The British analogy, 1688–1763. American Enterprise Institute*, U.S. Army War College. Retrieved from https://ssi.armywarcollege.edu/pubs/display.cfm?pubID=1615

Haass, Richard. (2017).*"A World in Disarray: American Foreign Policy and the Crisis of the Old Order"*. New York: Penguin Press

Hubbard, B., & Gordon, M. (2017, March 29). *U.S. war footprint grows in Middle East, with no endgame in sight*. The New York Times. https://www.nytimes.com/2017/03/29/world/middleeast/us-war-footprint-grows-in-middle-east.html

Katzman, K. (2020). *Iran Sanctions*. Congressional Research Service.

Khan, S. (2024). *The Iran nuclear deal: Non-proliferation and US-Iran conflict resolution*. Cham, Switzerland: Palgrave Macmillan.

Kolasi, K (2019), *Offshore Balancing*, S. Romaniuk et al. (eds.), in "The Palgrave Encyclopedia of Global Security Studies." https://doi.org/10.1007/978-3-319-74336-3_568-1

Layne, C. (1997). *From preponderance to offshore balancing: America's future grand strategy*. International Security, 22(1), 86–124.

Layne, C. (2002). Offshore balancing revisited. *The Washington Quarterly,* 25(2), 233–248.

Manning, Robert A. & Wilson, Peter A. (2021), *Offshore Balancing Strategy Can Correct America's Middle East Approach*, The National Interest. https://nationalinterest.org/feature/offshore-balancing-strategy-can-correct-america%E2%80%99s-middle-east-approach-178870.

McCants. W. (2016, November 11). *Trump's Misdiagnosis Of The Jihadist Threat*. Brookings. Available at: https://www..edu/articles/trumps-misdiagnosis-of-the-jihadist-threat/?utm_ brookings source=chatgpt.com

Mearsheimer, J. J. (2025, February 18). *John Mearsheimer's chilling analysis – Will Israel go nuclear against Iran?* [Video]. YouTube. Global Insight Hub. https://www.youtube.com/watch?v=z-23p_-JbUc

Mearsheimer, J. J., & Walt, S. M. (2016). The case for offshore balancing: A superior U.S. grand strategy. *Foreign Affairs*, 95(4), 70–83. https://www.foreignaffairs.com/articles/united-states/2016-06-13/case-offshore-balancing

Middle East Policy Council. (2022, December). *U.S.-SDF relations: Counterterrorism against ISIS in Syria. Middle East Policy*. https://mepc.org/commentaries/us-sdf-relations-counterterrorism-against-isis-syria/

Mohamad, S. (2024, October 28). *The partnership between the US and SDF is one of the global war on terror's biggest success stories. Strengthening it should be a priority*. Syrian Democratic Times. https://www.syriandemocratictimes.com/2024/10/28/the-partnership-between-the-us-and-sdf-is-one-of-the-global-war-on-terrors-biggest-success-stories-strengthening-it-should-be-a-priority/

Nam-sik, I. (2024, December 23). *U.S. Middle East policy under the second Trump administration* (IF2024-13E).

Pape, R. A. (2005). Soft balancing against the United States. *International Security***,** 30(1), 7–45.

Pillar, Paul; Bacevich, Andrew; Sheline, Annelle and Parsi, Trita (2020), *A New U.S. Paradigm for the Middle East: Ending America's Misguided Policy of Domination,* the Quincy Institute for Responsible Statecraft, Quincy Paper No. 2.

Poghosyan, B. (2022). *U.S. Foreign Policy under President Trump: The Middle East, Eastern Mediterranean and Black Sea Regions*. Analytical Bulletin of Armenian and Regional Studies, 14, 17–42. https://doi.org/10.56673/18294502-22.14-17

Politico Staff (2016). *"Full Text: Donald Trump's speech on fighting terrorism"*. Politico, August 15.

Posen, B. R. (2014). *Restraint: A new foundation for U.S. grand strategy. Ithaca*, NY: Cornell University Press.

Rumley, G., & Groeling, C. (2025, June 11). *The emerging Trump doctrine in the Middle East.* The Washington Institute for Near East Policy. https://www.washingtoninstitute.org/policy-analysis/emerging-trump-doctrine-middle-east

Rynhold, J. (2025, January 20). The second Trump administration: Foreign policy, the Middle East, and Israel. *Israel Journal of Foreign Affairs*. Advance online publication. https://doi.org/10.1080/23739770.2024.2451481

Salih, M. A. (2024, November 15). *Between activism and isolationism: What to expect from Trump's Middle East policy*. Middle East Program, Foreign Policy Research Institute. https://www.fpri.org/article/2024/11/trump-second-term-middle-east-policy/

Sapolsky, H. M., Friedman, B. H., Gholz, E., & Press, D. G. (2009). Restraining order: For strategic modesty**.** *World Affairs*, 171(4), 71–80.

Slattery, G., Cornwell, A., & Hafezi, P. (2025, June 23). *Trump announces Israel-Iran ceasefire. Reuters.* https://www.reuters.com/world/middle-east/trump-announces-israel-iran-ceasefire-2025-06-23

Sullivan, J. (2017, February 7). *The slippery slope of Trump's dangerous 'whataboutism'*. Foreign Policy. http://foreignpolicy.com/2017/02/07/the-slippery-slope-of-trumps-dangerous-whataboutism-russia-putin-american-exceptionalism.

Tariq, H. (24 May 2024). *Primacy or offshore balancing: A conceptual analysis of U.S. foreign policy*. Moderndiplomacy. Retrieved from https://moderndiplomacy.eu/2024/05/24/primacy-or-offshore-balancing-a-conceptual-analysis-of-u-s-foreign-policy/

The New York Times. (2019). *Intelligence from al-Baghdadi raid, including 2 prisoners, could reveal trove of ISIS clues. Belfer Center for Science and International Affairs*. https://www.belfercenter.org/publication/intelligence-al-baghdadi-raid-including-2-prisoners-could-reveal-trove-isis-clues?utm_source=chatgpt.com

The Times of Israel. (2024, February 11). *Trump: Frame foreign aid as a loan, demand repayment if country 'drops us like a dog'*. The Times of Israel. https://www.timesofisrael.com/trump-frame-foreign-aid-as-a-loan-demand-repayment-if-country-drops-us-like-a-dog

Trump, D. J. (2019, October 27). Remarks by President Trump on the death of ISIS leader Abu Bakr al-Baghdadi. The Guardian. https://www.theguardian.com/world/live/2019/oct/27/abu-bakr al-baghdadi-islamic-state-leader-trump-syria?utm_source=chatgpt.com

Trump, D. J. (2025, January 20). Inaugural address. *The White House*. https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2025/01/20/inaugural-address/

U.S. Department of State, Office of the Spokesperson. (2019, April 4). *Maximum pressure campaign on the regime in Iran: Fact sheet*. https://2017-2021.state.gov/maximum-pressure-campaign-on-the-regime-in-iran/

U.S. Naval Institute. (2025, June 17). *Report to Congress on Israel's attack on Iran and ongoing conflict*. USNI News. https://news.usni.org/2025/06/17/report-to-congress-on-israels-attack-on-iran-and-ongoing-conflict?utm_source=chatgpt.com

U.S. Presidential Office. (2020, September 15). *Abraham Accords peace agreement: Treaty of peace, diplomatic relations and full normalization between the United Arab Emirates and the State of Israel*. Washington, DC.

Umar, F. (2020, December 30). Abraham Accord, under the table. *Modern Diplomacy*. https://moderndiplomacy.eu

Vance, J. D. (2025, May 23). *Commencement address to the 2025 graduating class of the U.S. Naval Academy, Annapolis, Maryland. U.S. Department of Defense*. Retrieved from https://www.war.gov/News/News-Stories/Article/4196829

Walt, S. M. (2009). A bandwagon for offshore balancing?. *Foreign Policy*. (170).

Walt, S. M. (2011, November 2). Offshore balancing: An idea whose time has come. *Foreign Policy*. Retrieved from https://foreignpolicy.com/2011/11/02/offshore-balancing-an-idea-whose-time-has-come/

Walt, S. M. (2018), *The Hell of Good Intentions: America's Foreign Policy Elite and the Decline of U.S. Primacy,* Just World Books

Weaver, M. (2016). "*Tearing up US deal with Iran would be disastrous, says CIA chief*," The Guardian. November 30.

Weinstein, J. (2015). *"Donald Trump on His Nuclear Doctrine, Democracy Promotion And Why He Refuses To Use Term 'Supreme Leader."* The Daily Caller.

White House (2018*). National Security Strategy of the United States of America*.